

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č. j.: MPSV-2025/77616-925,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č. j.: MPSV-2025/77616-925, jímž bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2024, č. j.: 59889/2024/AAC, kterým byl žalobkyni podle ust. § 45 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon č. 111/2006 Sb.“), z moci úřední poskytnut doplatek dávky - příspěvek na živobytí za říjen 2024 v celkové výši 910 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 4, § 6 odst. 1, odst. 2 s.ř. Orgány veřejné moci přistoupily k likvidačnímu, diskriminačnímu a segregacionálnímu výkladu zákona vůči samotné existenci žalobkyně. Když se dne 6. 3. 2023 dostavila na pracoviště prvostupňového orgánu, bylo jí vzhledem k jejímu tvrzení, že je „černá“, a proto se jí špatně hledá práce, doporučeno, aby si ještě dnes došla na Úřad práce ČR a požádala tam o místo. Ačkoli se žalobkyně účastní velkého množství výběrových řízení, Úřad práce ČR nijak neplní zákonnou povinnost opatření na podporu a dosažení rovného zacházení při přístupu k zaměstnání. Napadené rozhodnutí žalobkyni diskriminuje s ohledem na pohlaví, věk, zdravotní stav, etnický původ, rasu a jiný světový a politický názor, rovněž představuje úmyslné a plánované uskutečnění poškození zdraví a života žalobkyně. Příspěvek na bydlení je započítán zcela nesprávně, kdy se správní orgány věnovaly nezákonným důvodům, proč žalobkyni neposkytnout zvýšení „každému“ zákonem garantované částky dávky z důvodu dietního stravování. Žalobkyně dále upozornila na čl. 2, čl. 3, čl. 13 a čl. 14 Evropské sociální charty a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež byly v jejím případě porušeny. Správní orgán nerespektoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, č. j.: 10 A 4/2019-66, na ochranu před více než čtyři roky trvající nezákonnou nečinností. Správní orgán nerefletoval ve smyslu ust. § 133a občanského soudního řádu možnost přímé diskriminace žalobkyně, v jejímž důsledku se s ní zacházelo méně příznivě, než se zachází s jinou osobou ve srovnatelné situaci. Jednání žalovaného také porušuje Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením. Dále žalobkyně napadla, že by její matka byla považována za společně posuzovanou osobu, neboť k tomu nejsou podklady ve spisu. Matka žalobkyně nedala souhlas s uvedením svých příjmů, protože by žalobkyně byla nucena porušit čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679. Napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., neboť společné posuzování rodičů a dětí ve smyslu ust. § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, se týká jen nezaopatřených dětí od 15 do 26 let věku. Žalobkyni je X. let věku a její matce X. roků. Žalobkyně také sdělila, že ji správní orgán podezřívá z kradení důchodu její matce. Napadené rozhodnutí se nevypořádalo, byť s jedinou námitkou vznesenou žalobkyní ve správním řízení. Žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí obsahovalo poučení o možnosti podání odvolání. Bylo vypraveno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu žalobkyně dne 18. 12. 2024. Zásilka byla uložena u provozovatele poštovních služeb dne 23. 12. 2024 a následně doručena fikcí dne 2. 1. 2025. Poslední den podání odvolání připadl na 17. 1. 2025, avšak žalobkyně podala odvolání až dne 20. 1. 2025 bez uvedení překážky bránící včasnému podání. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí ze dne 13. 12. 2024, č. j.: 59889/2024/AAC, kterým byl žalobkyni podle ust. § 45 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. z moci úřední poskytnut doplatek dávky - příspěvek na živobytí za říjen 2024 ve výši 910 Kč. Za říjen 2024 žalobkyni náležela dávka pomoci v hmotné nouzi v částce 1 051 Kč, přičemž jí již byla vyplacena částka 141 Kč. V září 2024 odpracovala 24 hodin na dohodu o pracovní činnosti, což však doložila

až dne 13. 11. 2024. Prvostupňový orgán nemohl tuto skutečnost zohlednit při vyhodnocení dávky v říjnu 2024. Žalobkyně byla poučena o lhůtě pro podání odvolání a způsobu, jak se odvolání podává. Doručenka k rozhodnutí potvrzuje, že výzva k vyzvednutí zásluky byla v bydlišti žalobkyně zanechána dne 23. 12. 2024.

5. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podala žalobkyně dne 20. 1. 2025 odvolání, v němž se námitky částečně shodují s žalobními tvrzeními.
6. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 4. 2025, v jehož odůvodnění uvedl, že písemnost byla žalobkyni doručena fikcí dne 2. 1. 2025 a posledním dnem pro podání odvolání byl den 17. 1. 2025. Podání odvolání dne 20. 1. 2025 je opožděné a za této situace neměl žalovaný jinou možnost než odvolání zamítnout podle ust. § 92 odst. 1 s.ř.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. V projednávaném případě lze totiž jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, když vysvětlil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil.
10. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j.: 8 As 51/2006-105, konstatoval: *„Rozhodnutí podle § 60 [zákonu č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)] je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.12.2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, zveřejněn pod č. 287/2005 Sb. NSS), soud však je oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“* Přestože citované ustanovení bylo již zrušeno, obsahuje ust. § 92 s.ř. téměř shodnou úpravu. Uvedený závěr rozšířeného senátu je proto plně použitelný i v nyní projednávané věci. Tuto skutečnost ostatně potvrzuje i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j.: 5 As 41/2009-91, č. 2127/2010 Sb. NSS, uvedl: *„Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“* (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j.: 10 As 149/2015 - 35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j.: 2 As 255/2015-36).

11. Stejnopis rozhodnutí prvostupňového orgánu byl žalobkyni řádně doručen na doručovací adresu, jež je zároveň adresou trvalého pobytu, X. Ostatně ani sama žalobkyně netvrdila, že by se zdržovala na jiném místě, a v průběhu správního řízení nepředložila informace o pobytu na jiné adrese. Poněvadž doručovatel žalobkyni osobně nezastihl, ponechal na místě výzvu k vyzvednutí, v níž se uvádí den 23. 12. 2024, odkdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Žalobkyně nezpochybňovala, že na přední straně obálky písemnosti figuroval pokyn „*Nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní*“. Údaj o desetidenní lhůtě vychází z ust. § 23 odst. 4 a § 24 odst. 1 s.ř. Desetidenní lhůta začala běžet 24. 12. 2024, poněvadž přímo den 23. 12. 2024 se do ní nezapočítává, a skončila dne 2. 1. 2025. Žalovaný pak správně vypočítal, že patnáct dnů k podání odvolání uplynulo dnem 17. 1. 2025. Odvolání podané žalobkyní dne 20. 1. 2025 je proto opožděné. Žalovaný tudíž postupoval v souladu se zákonem, když podle ust. § 92 odst. 1 s.ř. opožděné odvolání napadeným rozhodnutím zamítl.
12. Žádnou diskriminaci žalobkyně soud neshledal, lhůta pro podání odvolání platí pro všechny stejně, totéž lze říci o pravidlech pro doručení prvostupňového rozhodnutí. Právo na spravedlivý proces ani jiná základní práva nebyla žalobkyni upřena. Spousta žalobních námitek byla mimoběžná, neboť se netýkala včasnosti odvolání, která představovala jediný předmět soudního přezkumu.
13. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. listopadu 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce